

РЕШЕНИЕ

№ 867

гр. София, 20.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 102-РИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: НИКОЛАЙ Б. ВАСИЛЕВ

при участието на секретаря ВЕРА Й. ТАСЕВА
като разгледа докладваното от НИКОЛАЙ Б. ВАСИЛЕВ Административно наказателно дело № 20221110204579 по описа за 2022 година

при участието на секретаря *Вера Тасева*, като разгледа докладваното от *съдията н. а. х. дело № 4579* по описа на СРС за 2022 година, за да постанови решение, взе предвид следното:

Производство по реда на чл.58д –чл.63д от ЗАНН (ред., ДВ, бр.109 от 2020г.).

Образувано е по жалба на Й. Н. П. срещу Електронен фиш (ЕФ) сер. К № 5175915 от 22.03.2022г., издаден от Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с което на осн. чл.189, ал.4 вр. чл.182, ал.2, т.2 от Закон за движението по пътищата (ЗДвП) на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба” в размер на 50 (петдесет) лева за нарушение на чл.21, ал.2 вр. ал.1 от ЗДвП.

В жалбата се излагат съображения за отмяна на издадения електронен фиш, поради неговата незаконосъобразност. Изтъква се, че не било посочено точното местоположение на техническото средство, заснело моторното превозно средство (МПС), движещо се със скорост над максимално допустимата. Допълва се, че посоченото местоположение на средството за измерване (СИ) било с неточно съдържание и невярно. Твърди се също, че издаденият ЕФ бил неточен и опорочен. В жалбата се излагат и твърдения, че имало фактически данни, че камерата била заснела автомобила, който се движи в близост до нея, а не превозното средство с превишената скорост. Иска се жалбата „да бъде одобрена за отмяна” на процесния електронен фиш.

В съдебното заседание жалбоподателят Й. Н. П., *редовно* призован, *не се явява и не се представлява* от процесуален представител.

Наказващият административен орган – СДВР, *редовно* призован, представлява се от

юрк. Д.Б. (вж. л.69), който счита за неоснователна жалбата и пледира за потвърждаване на оспорения ЕФ като законосъобразен, защото било безспорно установено извършеното нарушение и нямало допуснати процесуални нарушения, като моли за присъждане на възнаграждение за юрисконсулт.

Съдът, като обсъди доводите на страните, служебно провери атакувания електронен фиш, обсъди събраните по делото доказателствени материали (поотделно и в тяхната съвкупност), съобрази законовите разпоредби, приема за установено следното:

По фактическите обстоятелства и доказателствените материали:

Посредством запис от мобилна (преносима) система за контрол на скоростта на моторни превозни средства (МПС) с вградено разпознаване на номера и комуникации „ARH CAM S1” с **фабр. № 11743ее**, предоставена на полицейския служител от Отдъл „Пътна полиция” – СДВР СЛ. СЛ.(вж. протокол на л.7 и ежедневна ведомост на л.8) било установено, че на 14.05.2021г., в 13:23.23 ч., в гр. София, по път Е 80 (ул. „Околовръстен път”), с посока на движение от бул. „Цариградско шосе ” към бул. „Ботевградско шосе ”, до ул. „Никола Петков ” (разклона за с. Казичене), с **е движело** моторно превозно средство – товарен автомобил марка/модел „*****” с рег. № *****, със скорост на движение от **68** км/ч., при **въведено** с пътен **знак „В 26 – Забранено е движението с по-висока от означената скорост ”** ограничение за пределната скорост **извън** населено място от 50 км/ч. (вж. снимков материал – л.12). Изготвен бил снимков материал № 11743ЕЕ/0093366.

Нарушението е установено чрез преносима система за контрол на скоростта на МПС с вградено разпознаване на номера и комуникации „ARH CAM S1” с фабр. № 11743ее, която била *предоставена на полицейски служител* (вж. протокол на л.7), и била вписана под № 5126 в Регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване (СИ), със срок на валидност до 07.09.2027г. (вж. л.11, 26). На посоченото техническо средство „ARH CAM S1” с фабр. № 11743ее била извършена последваща проверка на 28.09.2020г. със срок на валидност *една година*, като за тази проверка е съставен Протокол № 60-С-ИСИС/28.09.2020г. за проверка на преносима система за контрол на скоростта (вж. л.5, 54).

Въз основа на този снимков материал, **неизвестно лице от СДВР** издало **електронен фиш сер. К № 4879910** за това, че на 14.05.2021г., в 13:23 ч., в гр. София, по път Е 80 (ул. „Околовръстен път”), с посока на движение от бул. „Цариградско шосе ” към бул. „Ботевградско шосе”, до ул. „Никола Петков ” (разклона за с. Казичене), се движел посоченият товарен автомобил с рег. № ***** (собственост на „*****” ООД с ЕИК: ***** – вж. л.11), като в ЕФ било записано, че разрешената скорост на движение била 50 км/ч., въведена с пътен знак „В 26 – Забранено е движението с по-висока от означената скорост ”, а установената с техническото средство скорост била 65 км/ч., т. е. допуснато е *превишение* на разрешената скорост с 15 км/ч. Поради това и на осн. чл.189, ал.4 вр. чл.182, ал.2, т.2 от ЗДвП на лицето К.Г.Г., посочено в този ЕФ като **представител** на

юридическото лице - собственик, било наложено административно наказание „глоба” в размер на 50 (петдесет) лева (вж. л.17).

Въпросният ЕФ бил връчен на 04.06.2021г. (вж. л.17) и на същата датата до СДВР била подадена *декларация за предоставяне на информация по чл.189, ал.5 от ЗДвП* от лицето И.Ц.П. – пълномощник на К.Г. (вж. л.19), в която било посочено, че на посочените в ЕФ сер. К № 4879910 дата и място *жалбоподателят Й. Н. П.* е управлявал процесното МПС.

На 18.08.2021г. бил **анулиран** ЕФ сер. К № 4879910 (вж. л.17).

Въз основа на изготвения снимков материал и информацията в декларацията, на 20.08.2021г. *неизвестно лице от СДВР* издало *обжалвания ЕФ сер. К № 517915* за това, че на 14.05.2021г., в 13:23 ч., в гр. София, по път Е 80 (ул. „Околовръстен път”), с посока на движение от бул. „Цариградско шосе” към бул. „Ботевградско шосе”, до ул. „Никола Петков” (разклона за с. Казичене), с гореспоменатото МПС – товарен автомобил марка/модел „****” с рег. № ***** (собственост на „*****” ООД) се движело със скорост от **65 км/ч.**, при *въведено с пътен знак „В 26” ограничение от 50 км/ч. за извън населено място, е извършено нарушение за скорост*, установено с горното техническо средство, като е *отчетено превишение* на разрешената скорост с **15 км/ч.** Поради това и на осн. чл.189, ал.4 вр. чл.182, ал.2, т.2 от ЗДвП на Й. Н. П. (жалбоподател по делото) било наложено административно наказание „глоба” в размер на 50 (петдесет) лева за нарушение по чл.21, ал.2 вр. ал.1 от ЗДвП.

Оспорваният ЕФ бил връчен на жалбоподателя на 22.03.2022г. (вж. л.9), след което с жалба вх. № УРИ-433200-31723/29.03.2022г. ЕФ бил обжалван пред СРС (вж. л.2).

Според извадката от информационната система на ОПП-СДВР собственик на въпросното превозно средство към 07.06.2017г. е юридическото лице „*****” ООД с управител К.Г.Г. (вж. л.11, 19).

Изложените фактически обстоятелства съдът приема за установени въз основа на събраните по делото доказателствени материали: *писмените доказателства*, приобщени по надлежния ред на чл.283 от НПК: заповед № 8121з-931/30.08.2016г. на министъра на вътрешните работи (л.4), протокол № 60-С-ИСИС/28.09.2020г. за последваща проверка (ПП) на техническото средство (л.5, 48, 54), удостоверение № 17.09.5126 за „одобрен тип” средство за измерване (л.6, 53), протокол за използване на автоматизирано техническо средство или система (АТСС) (л.7), ежедневна форма на отчет на наряда (л.8), справка с намерени фишове за съставяне/връчване на ЕФ (л.9), справка АИС-КАТ за собственост на МПС (л.11), справка-картон на водача с данни за нарушения на ЗДвП (л.13-15), декларация по чл.189, ал.5 от ЗДвП (л.16), предходен (анулиран) ЕФ № К 4879910 (л.17), свидетелство за управление на МПС на жалб. П. (л.18), пълномощно (л.19), писмо от 16.08.2022г. от БИМ относно средството за измерване (л.26), удостоверение за „одобрен тип” СИ с приложение (л.27-40), допълнение № 18.05.5126.1 към удостоверение за „одобрен тип” техническо средство с приложение (л.41-45), допълнение № 20.03.5126.2 към удостоверение за „одобрен

тип” техническо средство с приложение (л.46-47), писмо от 15.08.2022г. ОПП – СДВР (л.51), писма от 11.08.2022г. от Дирекция „УАТ ” – Столична община (л.56, 58), писмо от 22.08.2022г. от ОПУ – гр. София при АПИ (л.60), схема на организацията на движението в пътния участък по ЕФ (л.61-62), както **и веществените доказателства:** 3 (три) бр. фотоснимки (л.10, 10грб, 12).

По делото няма разпитвани свидетели и затова към конкретния случай **няма относими** гласни доказателства.

Приложените по делото **писмени доказателства** са обективни, достоверни и имат доказателствена сила за посочените в тях обстоятелства, като поради това съдът ги кредитира изцяло. Въз основа на тези доказателства се установява *датата и часа* на административното нарушение *и автомобилът* (марка/модел и регистрационен номер), с който е извършено въпросното нарушение, но писмените доказателства **не установяват** редица релевантни обстоятелства: *ограничението с наличен пътен знак на максимално разрешената скорост*, което се твърди в оспорвания електронен фиш (50 км/ч. – бел. с.), с оглед *точната стойност на отчетената скорост на превозното средство* (в ЕФ тя е **65** км/ч., а на снимковия материал – **68** км/ч., но с оглед допустимата грешка на СИ от ± 3 км/ч. за скорости до 100 км/ч., същата може да бъде и **71** км/ч.), както *и точното превишение на разрешената скорост* – в ЕФ е отразено превишена стойност от **15** км/ч., а на снимковия материал с оглед данните в него превишението би следвало да бъде **18** км/ч. Отделно от това, от писмените доказателства по делото **не се установява безспорно мястото на извършване** на процесното административно нарушение (до ул. „Никола Петков”/разклона за с. Казичене), вкл. и *дали автомобилът се е движил в рамките на или извън населеното място*, за да бъде преценена каква е максималната законово разрешена скорост за движение, съотв. дали има *наличие на знак*, въвеждащ друг предел на разрешената скорост.

Доколкото доказателствената съвкупност, събрана по реда на НПК, е еднопосочна, взаимно обусловена и достоверна, на осн. чл.305, ал.3, изр.2 от НПК вр. чл.84 от ЗАНН съдът намира, че не се налага по-подробен анализ на събраните по делото доказателства и приема за безспорни изложените фактически изводи.

Въз основа на установените фактически обстоятелства, се налагат следните **правни изводи** от страна на първостепенния съд:

Жалбата изхожда от легитимирана страна (наказаното физическо лице), депозирана е в преклузивния срок по чл.59, ал.2, предл.1 от ЗАНН вр. чл.189, ал.8, изр.2, предл.1 от ЗДвП (ЕФ е връчен с разписка на 22.03.2022г., а жалбата е от 29.12.2022г.) и е насочена срещу обжалваем (подлежащ на съдебен контрол) административно-наказателен акт, в който смисъл се явява *процесуално допустима*.

Разгледана по същество, жалбата е **основателна** по следните съображения:

По правило, при разглеждане на дела по оспорване на електронни фишове районният съд е винаги инстанция по същество (арг. чл.63, ал.2 от ЗАНН) и като такава следва да

провери законността им, т. е. дали са били спазени процесуалните правила и дали е правилно приложен материалният закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя (арг. чл.314, ал.1 от НПК вр. чл.84 от ЗАНН).

Настоящият съдебен състав счита, че в хода на административно-наказателното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до опорочаване на същото и до ограничаване на правото на защита на нарушителя, което налага отмяна изцяло на атакувания ЕФ, като съображенията са следните:

На **първо** място, в ЕФ липсват данни за **извършителя** на административното нарушение, защото е посочен собственикът и ползвателят на МПС, но не и лицето, което конкретно на 14.05.2021г. в 13:23 ч., в гр. София, по път Е 80 (ул. „Околовръстен път”), с посока на движение от бул. „Цариградско шосе” към бул. „Ботевградско шосе”, срещу ул. „Никола Петков” (разклона за с. Казичене), е управлявало въпросното МПС. Поради това съдът приема, че в оспорения ЕФ сер. К № 5175915 **не са** посочени **всички** съставомерни елементи на процесното административно нарушение – **не** е отбелязано кой е **управлявал** заснетото МПС, респ. кой е **авторът** на нарушението (нарушителят). Качеството на **собственик** на дадено лице спрямо конкретното МПС **не го прави автоматично нарушител на правилата**, установени в разпоредбите на Раздел IV – „Скорост и дистанция. Намаляване на скоростта” на Глава Втора от ЗДвП. Посочената в електронния фиш **нарушена** **законова норма** (чл.21, ал.1 от ЗДвП) **недвусмислено** сочи за **извършител** на това нарушение „**водача** на пътното превозно средство”, с което е превишена въведената от закона максимално допустима скорост на движение, доколкото чл.21, **ал.2** от цит. з. **единствено има значение** за „**означаването**” на различна от **законовата скоростта** на движение, която **не следва да се надвишава**, но **няма отношение** към автора (извършителя) на този тип нарушения. В тази връзка, в обжалвания ЕФ **въобще не е отразено кое е лицето**, което **е било „водач” и е управлявало** лекия автомобил „****” с рег. № *********, заснето от системата за контрол на скоростта на МПС с вградено разпознаване на номера и комуникации.

В допълнение към казаното в предходния абзац, съставът на съда намира за необходимо да посочи, че в разглеждания случай е било **наложително** във връзка с установяване на **автора на деянието**, доколкото автомобилът не е бил спрян от контролните органи непосредствено след като средството за измерване на скоростта е отчело движение със скорост над тази, установена със забранителен знак, респ. над максимално допустимата за населено или извън населено място, **да бъде установена на място самоличността на водача**, тъй като фактът на заснемане на лекия автомобил **сам по себе си** се явява **недостатъчен** за установяването на автора (извършителя) на процесното „нарушение за скорост”, без да се предприемат от страна на контролните органи по-нататъшни действия в тази насока.

Законът **точно и изчерпателно** в чл.189, ал.4 от ЗДвП (ред., ДВ, бр.23 от 23.03.2021г.) въвежда понятието електронен фиш, както и необходимите законови предпоставки за валидността на същия. За разлика от общите процедурни правила по ЗАНН,

изискващи *двуетапност* на *извънсъдебната фаза*, а именно – започване на *административно-наказателното производство със съставяне на Акт за установяване на административно нарушение (АУАН)* и *завършването му* (при доказано административно нарушение) с издаване на наказателно постановление (НП) от конкретен наказващ орган, разпоредбата на чл.189, ал.4 от цит. з. урежда и допуска **изключение** от тези общите правила. В този смисъл издаването на ЕФ е подчинено на ***строго определени условия***, визирани в разпоредбата на чл.189, ал.4 от ЗДвП, а именно: *нарушението да е установено и заснето с техническо средство, и в отсъствието на контролен орган и на нарушител*. Това налага категоричният извод, че издаването на електронен фиш е строго лимитирано и възможно само в случаите, в които съответните технически средства са ***позиционирани предварително***, т. е. ***стационарни***, със съответните ***предварително обозначения*** за съществуването им и тези средства *функционират при автоматичен режим*, който сам по себе си **не налага** наличието на обслужване от страна на контролните полицейски органи – именно в този смисъл следва да се разбира употребеното в закона „*в отсъствие на контролен орган*”. Във ***всички останали случаи*** на използване на **преносими** (мобилни) системи за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение, *наличието на човешки фактор* и тяхното непосредствено използване и обслужване от контролен орган, *разпоредбата на чл.189, ал.4 от ЗДвП не важи* и за установяване на нарушения на правилата на ЗДвП с тези технически средства следва да се спазват ***общите правила и ред*** на ЗАНН – съставянето на АУАН и издаването на НП.

В конкретния случай, за съставянето на ЕФ сер. К № 5175915 от 20.08.2021г. контролният орган е използвал **преносима** система за контрол на скоростта на МПС тип „ARH CAM S1” с *фабр. № 11743ее*, която е **монтирана** на пътното платно (вж. л.10-гръб), което означава, че се обслужва по време на работа от полицейски служител (вж. и ежедневната форма на отчет на наряда – л.8). При установяване на административно нарушение за полицейските служители се поражда ***задължение*** за *спиране на водача* на МПС, с *което е извършено нарушението*, за да бъде ***установена неговата самоличност***, да му бъде показан клипът на административното нарушение и да му бъде съставен АУАН. В разглеждания случай, административното наказание на жалбоподателя е *наложено с електронен фиш, а не с наказателно постановление*, като по принцип тази възможност е предвидена, но само при спазването на съответните правила за това. Доколкото обаче процедурата е значително по-облекчена от тази по ЗАНН, то ***законът определя точно и изчерпателно*** условията, при които се издава ЕФ. При формулировката на чл.189, ал.4 от ЗДвП, и установеното по делото използване на **преносима (мобилна)** система за контрол на скоростта на МПС, която функционира в ***присъствието*** на полицейски служители, ***прави неприложима*** хипотезата на чл.189, ал.4 от ЗДвП. В случая е *допуснато нарушение на законовите правила*, позволяващи налагането на административно наказание с електронен фиш и тези нарушения се преценяват от съда за съществени такива. При *наличието на използвана преносима (мобилна) система за контрол на скоростта и при наличието на контролни органи* на мястото на реализиране на процесното административно нарушение **не** следва да се ангажира административната отговорност на нарушителя чрез издаването на

електронен фиш, а следва наказанието да се наложи по общия ред и при условията на ЗАНН – чрез съставяне на АУАН с описание на констатираното нарушение и издаване впоследствие на НП за налагане на съответното наказание.

С оглед на гореизложеното, по делото безспорно се установява, че електронният фиш е издаден за нарушение, установено в *отсъствие на предпоставките на чл.189, ал.4 от Закона за движението по пътищата*, поради което и същият следва да бъде **отменен** поради неспазване на процедурните правила по издаване.

Н а следващо място, *липсва фактическо описание на административното нарушение* (както изисква разпоредбата на чл.189, ал.4 от ЗДвП), защото в електронния фиш **няма** каквото и да било описание с думи на *твърдяното нарушение*. Записано е само, че става въпрос за *„извършено нарушение за скорост”* и нарушената разпоредба на чл.21, ал.2 вр. ал.1 от Закона за движението по пътищата и са дадени стойностите на *разрешената* и на *установената скорост* на движение. *Същината* на административните нарушения по чл.21 от ЗДвП се състои, обаче, в *управление на МПС със скорост над разрешената*, но **никъде** в оспорвания електронен фиш не е посочено, че кой е водачът на въпросното превозно средство, който го е *управлявал*. Освен това, за прилагането на разпоредбата на чл.21, ал.1 и ал.2 от ЗДвП е от *съществено значение* освен мястото на нарушението, и в частност – дали става въпрос за движение **в рамките** на населено място, или за случай на движение **извън** населено място, които са **обективни елементи** на **всички** административни нарушения по чл.182 от ЗДвП. От представения по делото снимков материал **не се установява** на мястото на нарушението, където е заснето процесното МПС, **да е бил поставен пътен знак „В 26 – Забранено движението с по-висока от означената скорост”**, въвеждащ някакво ограничение на скоростта, **няма** и данни автомобилът да е „попаднал в обсега” на такъв пътен знак – *при знаци от Група „В” предписаното правило за поведение от тях действа след знака, а на снимковия материал с автомобила въобще липсва знак, съотв. не е отразено точното местоположение на автомобила спрямо този знак*, особено на фона на приложената схема на организацията на движението от АПИ (вж. л.61-62), където в посоката на движение (към бул. „Ботевградско шосе”) **има** поставени **няколко знака** от въпросната Група „В” с различни ограничения по скоростта.

Следва да се отбележи и обстоятелството, свързано с *неяснота за мястото на извършване* на соченото нарушение – сочи се в електронния фиш, че мястото е „до улица Никола Петков (разклон за с. Казичене)”, т. е. прието е, че става въпрос за едно и също място, но от наличната в делото *схема на организацията на движението* в сочения пътен участък, изготвена от АПИ (вж. л.61-62), се установява, че става дума за **две отделни** места – улица „Никола Петков” (л.61) и разклона за с. Казичене (л.62), като това още повече **завишава неяснотите**, свързани с този **обективен признак** на соченото административно нарушение.

Освен това, *липсва яснота дали става въпрос за движение в населено място, или за случай на движение извън населено място*, доколкото следва да се прецени какво е

нормативно (законово) въведеното ограничение на скоростта на движение, или пък въведеното с пътен знак ограничение, като от представения снимков материал **не е видно мястото на движение на този автомобил**, за да може да бъде преценено дали важи ограничението за населено място, или това за извън населено място, а **това е от значение и за правната квалификация** на административното нарушение. На снимковия материал със заснетия автомобил **не се вижда нито поставен пътен знак, сигнализиращ конкретно ограничение на скоростта**, за да е изпълнена хипотезата на чл.21, ал.2 от ЗДвП, **нито табела или знак „Д 11” (съотв. „Д 12”), обозначаващи начало/край на населено място**, за да се прецени, че автомобилът е бил в рамките на населено място, или **извън** рамките на населено място, за да се прецени какво е било законовото, съотв. въведеното със знак ограничение.

В допълнение, и както беше посочено по-горе, от данните в електронния фиш и данните от вещественото доказателство по делото (1 бр. фотоснимка – л.12), **не може** да се установи *и точната стойност на отчетената скорост* (в ЕФ тя е отразена като 68 км/ч., а на снимковия материал е посочена друга стойност – 65 км/ч.), но за измерени скорости до 100 км/ч. допустимата грешка на техническото средство е ± 1 км/ч., което означава, че измерената скорост на въпросното МПС може да бъде и 67 км/ч., но и 69 км/ч. (с оглед допустимата грешка при измерване чрез симулиран сигнал – бел. с.), но скоростта може и да е била 71 км/ч. (при измерване в полеви условия – бел. с.), както се вижда и от справката за техническите параметри в публичния регистър на БИМ и в протокола от проверката (вж. л.48). Не следва да се забравя също така, че съгласно техническите параметри на средството за измерване *грешката при измерване може да бъде и ± 1 км/ч., а не ± 3 км/ч. (за отчетени скорости до 100 км/ч.), съотв. ± 1 %, а не ± 3 % (за отчетени скорости над 100 км/ч.), като това зависи от режима* на техническото средство, но нито в електронния фиш, нито в снимковия материал към него, **е отразено** в какъв **режим** е работела посочената система за контрол на скоростта на МПС „ARH CAM S1”, защото **това е определящо за приложимата грешка в измерването на скоростта на движение**, както дали взетата предвид грешка е приложима в конкретния случай. Нито в ЕФ, нито в снимковия материал към него, **е отразено** в какъв **режим** е работело посоченото техническо средство, защото *това е определящо са приложимата грешка в измерването на скоростта на движение*, както дали взетата предвид грешка е приложима в конкретния случай. Наред с това, по делото **не се установява** и точната стойност на скоростта на движение на заснетия от АТСС лек автомобил, тъй като на снимковия материал е посочено *числото 65 км/ч. като „наказуема” скорост* на движение (след приспаднал толеранс от 3 км/ч. – бел. с.), като **изобщо не са изложени каквито и да било съображения защо е приета за меродавна скорост** на движение на автомобила, която при посочените по-горе грешки на техническото средство няма как да бъде получена като резултат. Наличието на тези **противоречиви** стойности на фиксираната с техническото средство скорост, създава *неяснота* и относно още едно релевантно за административното нарушение фактическо обстоятелство – каква е била всъщност „засечената” скорост на движение на превозното средство.

*При липсата на посочване на релевантни за даденото конкретно административни нарушения **фактически обстоятелства**, както и противоречията между „описанието“ на нарушението и правното му квалифициране, неминуемо се предпооставя пълна неяснота и предположения от страна на жалбоподателя относно конкретните параметри на извършеното от него нарушение и пределите на следващата се за него отговорност откъм правна квалификация, съотв. вид и размер на приложимата административна санкция.*

Всичко това дава основание на настоящия съдебен състав да приеме, че в конкретния случай нарушението е описано лаконично и това **не** позволява на съда да направи еднозначен извод относно нарушителя, точния вид на нарушението, съответно дали то е правилно квалифицирано по чл.21, ал.2 от ЗДвП и наказано по чл.182, ал.2, т.2 от ЗДвП, поради което електронният фиш се явява незаконосъобразен и подлежи на цялостна отмяна. Настоящият съдебен състав достигна до извода, че са налице съществени процесуални нарушения, заради които се е стигнало до ограничаване в правото на защита на жалб. Й. П., като те са от такова естество, че не биха могли да се преодолеят в хода на съдебната фаза на административно-наказателното производство, а в допълнение на това – разпоредбата на чл.53, ал.2 от ЗАНН се явява и неприложима, тъй като *самоличността* на нарушителя **не е безспорно** установена.

Доколкото е налице принципното правило, че електронният фиш не се ползва с доказателствена стойност относно възприетите в него фактически положения, тъй като обратното, освен непредвидено в закона, би противоречало на основните принципи за равенство на страните в процеса и на разпределение на доказателствената тежест, и предвид на факта, че ЕФ се явява и предмет на обжалване по делото, чиято законосъобразност и доказаност са в обхвата на преценката на съда по същество, следва изводът, че в тежест на издателя на ЕФ е да установи по недвусмислен начин всички белези и признаци от обективна страна на административното нарушение чрез предвидените доказателствени средства. Такова доказателство се явява единствено приложеният снимков материал, от който обаче **не става ясно при обикновеното му разглеждане и прочит** кое е мястото на нарушението, липсват данни за поставен знак за ограничаване на скоростта или липса на такъв, без данни дали става въпрос за населено или извън населено място, и др. под.). Налице са и доказателства, опровергаващи фактическите твърдения, изложени в ЕФ, особен тези за наличието на законовото ограничение на скоростта с посочената стойност. Посочената непълнота и противоречия затруднява проверката на съдебния състав и **препятства** упражняването на **правото на защита** на жалбоподателя, който следва да *знае всички факти от състава на нарушението, срещу които се защитава, като знае и въз основа на какви доказателства се установяват тези факти.*

Наред с констатираните пороци на обжалвания ЕФ, настоящият съдебен състав намира за необходимо да посочи, че са налице **и други пороци** на обжалвания ЕФ сер. К № 5175915 от 20.08.2021г., които са изцяло обусловени от пропуски в текстовата редакция на чл.189, ал.4 – ал.11 от ЗДвП, поради **изключително недобрата** нормотворческа техника на законодателя, които пороци са и съответно пренесени и в утвърдения образец на електронен

фиш, като съображенията са следните:

На **първо** място, липсва предвиден конкретен издател на ЕФ (извън изискването за посочване на съответното териториално поделение на МВР – бел. с.). Известно е от правната теория, че всеки „документ“ представлява писмено волеизявление на *конкретно лице*, с определени правни последици, а в частност административният акт е волеизявление на конкретен орган, натоварен изрично с властнически правомощия и функции, с което волеизявление се засяга благоприятно или не правната сфера на трети лица. *Липсата на предвиден издател* като задължителен реквизит на ЕФ лишава същия от горепосочените характеристики на документ и административен акт, което е юридически и житейски абсурдно. Отделен е въпросът, че тази липса обуславя пълна анонимност на лицата, които понастоящем съставят и издават ЕФ, съответно предпоставя **невъзможност** за осъществяване на адекватен и надлежен контрол на компетентността им, както и невъзможност за реализация на съответен вид отговорност при евентуални техни правонарушения. Не следва да се подминава и фактът, че въпросният фиш носи наименованието „електронен“, като следва да се има предвид, че въпросният „утвърден образец“ на електронния фиш въобще **не съответства** на Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги (ЗЕДЕУУ) и в частност – на разпоредбите на чл.2 – чл.4 от същия, поради което освен, че **трудно може да се нарече „документ“** от правна гледна точка, **още по-трудно би могъл да се нарича „електронен документ“ или „електронен фиш“**. В допълнение, електронен документ е всяко съхранявано в електронна форма съдържание, и по-специално *текстови* или *звук*ов, *визуален* или *аудио-визуален запис*, както гласи разпоредбата на чл.3 от ЗЕДЕУУ вр. чл.3, т.35 от **Регламент № 910/2014г. на ЕС**, което **изключва** „хартиен носител“ на електронното изявление. Нещо повече – в дефинитивната разпоредба на § 6, т.63 от ДР на ЗДвП **ясно** е записано, че електронният фиш е електронно изявление, но всяко електронно изявление следва да има свой **автор** – физическото лице, което в изявлението се сочи като извършител на същото (чл.4, изр.1 от ЗЕДЕУУ), и *титуляр* – лицето, от името на което се извършва електронното изявление (чл.4, изр.2 от ЗЕДЕУУ), което *прави образца на ЕФ, утвърден с министерска заповед*, в пълна дисхармония с посочените нормативни текстове.

Второ, липсва „дата на съставяне“ на ЕФ като реквизит на неговото съдържание, като наличието на този точно реквизит е задължително, т. к. предпоставя решаване на *редица и със съществено значение правни въпроси* като приложим към датата на издаване на ЕФ материален и процесуален закон, наличие на компетентност на издаващото го длъжностно лице, изчисляване на релевантни срокове, в т. ч. и давностните срокове по чл.80 – чл.82 от НК вр. чл.11 от ЗАНН и други. Не следва да се забравя също и обстоятелството, че влезият в сила ЕФ има силата на влязло в сила НП (чл.189, ал.11 от ЗДвП) и щом ЕФ „има претенцията“ да бъде НП би следвало да съдържа и съответните реквизити, които ЗАНН въвежда като изискуеми за НП (вж. чл.57, ал.1 от ЗАНН), независимо от „опростената форма“, заложена от законодателя в чл.189, ал.4 от ЗДвП. Липсата на предвидена в разпоредбата на чл.189, ал.4 от ЗДвП дата на съставяне на

електронния фиш, като негов реквизит, е поредният пример за „качествено” законодателно разрешение, което създава огромни трудности пред правоприложителя. До отстраняване на тези пропуски по съответния законодателен ред, наличните непълноти съгл. чл.46, ал.2 от ЗНА следва да бъдат запълнени с относими и релевантни за казуса изисквания, каквито са тези на чл.57, ал.1, т.1 и т.2 на ЗАНН, поради простата причина, че **ЕФ има „двойствена природа” – притежава характеристиките на АУАН**, доколкото „установява” **нарушението чрез съответните технически средства, но без да участва контролен орган в този етап, но и характеристиките на санкционен акт (НП)**, т. к. чрез него се налага и административно наказание, където участието на **наказващ орган е задължително** и не може да се осъществява от „неизвестни длъжностни лица”. В процесния случай електронни фиш **не** отговаря на тези основополагащи изисквания, поради което следва да бъде отменен и на това основание.

Водим от всичко изложено до тук СРС достигна до извода, че са налице съществени процесуални нарушения, заради които се е стигнало до ограничаване в правото на защита на жалбоподателя, като те са от такова естество, че не биха могли да се преодолеят в хода на съдебната фаза на административно-наказателното производство, а в допълнение на казаното – разпоредбата на чл.53, ал.2 от ЗАНН се явява и неприложима, тъй като самоличността на нарушителя **не е безспорно** установена. В тежест на наказващия орган е да установи всички факти от състава на нарушението, и когато липсват такива доказателства, това води и до **недоказаност** на т. нар. „административно обвинение”.

По изложените съображения обжалваният електронен фиш се явява незаконосъобразен и следва да бъде отменен изцяло, и затова на осн. *чл.63, ал.1, ал.2, т.1 и ал.3, т.1 и т.2 от ЗАНН* първоинстанционният Софийски районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло като незаконосъобразен и неправилен **Електронен фиш сер. К № 5175915 от 20.08.2021г. на СДВР**, с който на осн. чл.189, ал.4 вр. чл.182, ал.2, т.2 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) за нарушение на чл.21, ал.2 вр. ал.1 от ЗДвП на жалбоподателя Й. Н. П. е наложено административно наказание „глоба” в размер от 50 (петдесет) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на Глава XII от АПК и на основанията по НПК, пред Административен съд – София-град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____